

Hãy khoan dung với những gì đã mất

Chẳng mấy chốc đã đến ngày cưới của cô gái. Chàng trai mang theo lòng căm thù sâu sắc, định đến làm náo loạn cả hội trường nơi diễn ra đám cưới của cô gái. Chó cùng dứt giậu, đừng ai nghĩ là có thể sống yên thân.

Có một đôi tình nhân rất đẹp đôi, chàng trai cao to, tuấn tú, cô gái xinh đẹp, dịu dàng. Tất cả mọi người đều nói họ là một cặp trời sinh Nghe vậy chàng trai vui mừng lắm, chỉ mong ngay lập tức được dắt tay cô gái bước vào nhà thờ làm lễ.

Nhưng chàng trai không muốn cầu hôn một cách vội vàng, hấp tấp, vì anh vẫn chưa đủ tiền mua nhà, anh không muốn sau này cô gái phải chịu khổ cùng mình. Để nhanh chóng được lấy cô gái, chàng trai lao đầu vào kiếm tiền, một ngày anh làm một lúc mấy công việc.

Mặc dù rất mệt, nhưng nhìn số tiền mình kiếm được ngày một nhiều lên, ngay cả khi nằm mơ anh cũng mỉm cười. Trong khi anh đang hạnh phúc, phác thải nên một tương lai tươi đẹp, cũng là lúc cô gái nói lời chia tay.

Vào khoảnh khắc ấy, anh chỉ cảm thấy đầu mình như có những tràng âm thanh muốn nổ tung, anh như bị rơi vào một động băng lạnh đến rùng mình. Một lúc lâu sau, anh mới cất lời bằng giọng nói hơi khàn khàn: “Vì sao?” Cô gái cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt chàng trai, khẽ nói: “Anh ấy rất giàu có, anh ấy có thể mang lại một cuộc sống xa xỉ cho em.”

Nhìn chàng trai không nói gì, cô gái thở dài, có phần hơi xúc động, nói: “Em biết anh rất yêu em, nhưng tiền anh kiếm được một tháng, không bằng tiền anh thua một ván mạt chược, em xin lỗi.....Em biết nói ra những lời này sẽ khiến anh rất đau lòng, nhưng em chỉ muốn cho anh hiểu, hiện thực rất tàn khốc, trong xã hội này tiền có thể làm chủ đạo tất cả.....”

Chàng trai đứng chết lặng dưới trời mưa tuyết, lắng nghe! Đau khổ.....Anh còn không biết cô gái đi từ lúc nào, anh chỉ cảm thấy toàn thân cứng đờ, lòng dạ rối bời. Chàng trai đổ bệnh sau ngày họ chia tay nhau. Nằm trên giường

bệnh, sốt li bì, chàng trai vẫn gọi tên cô gái.

Mọi người đều bảo chàng trai hãy bỏ cuộc! Cô gái sắp đến ngày lên xe hoa. Chàng trai trau mày, cố lê cơ thể yếu ớt của mình ra khỏi giường. Anh tự nhủ với bản thân: “Mình phải đứng dậy, mình phải báo thù, cô đã khiến tôi đau lòng, tôi cũng sẽ không để cô được sống yên ổn, cô phải biết rằng yêu càng sâu hận càng thâm.”

Chẳng mấy chốc đã đến ngày cưới của cô gái. Chàng trai mang theo lòng căm thù sâu sắc, định đến làm náo loạn cả hội trường nơi diễn ra đám cưới của cô gái. Chó cùng dứt giậu, đừng ai nghĩ là có thể sống yên thân.

Chàng trai đến nơi tổ chức đám cưới từ sớm, ngồi yên một góc, lặng lẽ nhìn từng vị khách tươi cười bước vào hội trường. Những nụ cười ấy như mĩa mai, châm chọc anh, khiến ngọn lửa uất hận trong anh ngày càng bùng cháy ngùn ngụt.

Đúng lúc ấy, anh nghe thấy một giọng nói hết sức đồng dạng: “Ở đây có người ngồi chưa ạ?” Nhìn về hướng có giọng nói, chàng trai nhìn thấy một cô gái ngồi trên xe lăn, chàng trai vội vàng dịch ghế của mình sang bên, để đường chỗ cho cô gái. Cô gái ấy mỉm cười nói cảm ơn, sau đó tiếp tục nói: “Đáng nhẽ ra lễ cưới này là của tôi!”

Câu nói ấy khiến chàng trai sững sờ, anh tò mò hỏi: “Cô nói gì vậy?” Cô gái ngồi trên xe lăn mỉm cười chỉ về phía chú rể, nói: “Chúng tôi vốn đã đính hôn với nhau, nhưng tai nạn xe đã cướp đi đôi chân của tôi, vì thế đã đổi cô dâu khác.”

Chàng trai mãi mới cắt nghĩa được từng câu, từng lời của cô gái, tỏ vẻ ngạc nhiên, hỏi: “Thế chắc là...cô hận chú rể lắm.” Cô gái cười, đáp: “Tại sao tôi phải hận?” “Cô hận vì anh ta đã ruồng bỏ cô?”

Từ ánh mắt cô gái lại ánh lên một nụ cười, khẽ điều chỉnh chiếc xe đẩy của mình, nói: “Tôi khôn ghen! Tôi may mắn đã không phải lấy loại người này, tôi sớm biết được bản chất của anh ta chẳng phải là rất may mắn đó sao?”

Chàng trai cười nhạt, nói: “Cô nhìn thoáng thật đó, nếu là tôi thì tôi không được độ lượng như thế.”

Cô gái cúi đầu, thở dài, nói: “Đời người vô thường, chi bằng hãy nghĩ những đau khổ đáng yêu lên một chút, nghĩ tích cực hơn một chút. Mất anh ta, không phải là mất đi cả thế giới, đó là vì anh ta không hiểu được sự trân trọng.”

Lúc ấy, lễ cưới đã bắt đầu, cô gái ngồi xe lăn khẽ nói với chàng trai: “Anh có thể giúp tôi đẩy xe về phía trước mắt chú rể được không?”

Cô dâu chú rể nhìn thấy hai người họ, sắc mặt bỗng đổi sắc trắng, cùng thốt lên: “Em....”, “Anh...”

Cô gái ngồi xe lăn khẽ cười, đưa quà cưới cho họ, nói: “Chúc mừng hạnh phúc hai người!” Nói rồi, cô quay đầu về phía chàng trai.

Vào lúc này, chàng trai đang suy nghĩ rất nhiều. Chàng trai thực sự muốn làm ấm lên một trận như dự định ban đầu, nhưng không biết vì sao đứng trước nụ cười của cô gái ngồi xe lăn, chàng trai lấy phong bì từ trong túi áo, sau đó khẽ thở phào nhẹ nhõm.